కథా కౌముది

పిలుపు వినగ లేవా..!?

కాళ్ళకూరి శైలజ

"అమ్మా!అమ్మా!! అమ్మా, ఇలా చూడు, నేనమ్మా, కిరణ్ , నేను వచ్చేనమ్మా !"

"చినబాబూ! ఇంక బయటకు రండి ,కాసేపయాక మళ్ళీ కబురు పెడతాం." ఆశ కిరణ్ ను కొంచెం గట్టిగానే హెచ్చరించింది. నిస్సహాయంగా ఒక చూపు చూసి వెనుతిరిగాడు కిరణ్ .

" ఎక్కడా కనీవినీ ఎరుగనిది ! సింప్లీ రిడిక్యులస్.... మీనింగ్లెస్ !!! హాస్పిటల్ ఐసీయూలో, తల్లి, చెల్లి: ఇద్దరూ పేషంట్స్. తండ్రేమో తాగి పడుకున్నాడు. అంతా నా ఖర్మ!!!" కిరణ్ చేతితో నుదిటి మీద కొట్టుకున్నాడు.

"ఇంటికి పెద్ద కొడుకుగా ఇందులో నీ పాత్ర ఏమిటి?బాధ్యత ఏమిటి?ఆలోచిస్తావా ,లేక కర్మసిద్ధాంతం వల్లిస్తావా? కిరణ్ బాబూ!" ఆశ కంఠం తీవ్రంగా ధ్వనించింది. కిరణ్ బిత్తరపోయాడు. అలా అనేసి ఆశ మటుకు ఐ.సి.యు గది లో ఉన్న అపస్మారక దేహాల వైపు చూస్తోంది. డాక్టర్ స్వర్ణ ఒకపక్క , ఆమె కూతురు స్రవంతి వెంటిలేటర్ మీద మరోపక్క.

....

ఆ చూపులు కనీసం 32 సంవత్సరాల పాటు డాక్టర్ స్వర్ణ ఎక్కడుంటే అక్కడ తిరుగాడుతున్న చూపులు. ఎంబిబిఎస్ ఐన స్వర్ణ కు డాక్టర్ మధుసూదన్ కు పెళ్ళయి అన్నేళ్ళు అయింది మరి! అప్పట్లో రెండు గదులలో ప్రాక్టీసు పెట్టినప్పుడు, మధు ఉన్నత చదువుకోసం బెల్గాం వెళ్ళినప్పుడు, మొదటిసారి అబార్షన్ అయినప్పుడు, తొలి బిడ్డగా కిరణ్, మలి బిడ్డగా స్రవంతి పుట్టినప్పుడు, చిన్న క్లినిక్ హాస్పిటల్ అయినప్పుడు, హాస్పిటల్ ఎదిగినప్పుడు మంచి – చెడు అన్నింటిలో , స్వర్ణ తో ఒక నీడలా – తోడుగా ఉన్నది ఆశే.

"ఆశా ! 'నాతో' నువ్వు ఉండాలని కాబోలు దేవుడు నిన్ను పంపాడు !!!" అని స్వర్ణ కన్నీళ్లను తుడుచుకున్న ప్రతిసారి అంటుండేది. ఆశ నర్సింగ్ ట్రైనింగ్ ప్రత్యేకంగా అవ్వనేలేదు. మొదట స్వర్ణ దగ్గర ఉండడానికి వచ్చి, అలా –అలా – ఆస్పత్రి పనులన్నీ నేర్చుకుంది. ఆస్పత్రి పెరుగుతున్న కొద్దీ ,ఇతర ఉద్యోగస్తులు ,మందుల షాపు వాళ్ళు , లేబరేటరీ లో పని వాళ్ళు, ఎవరు ఎందరు వచ్చి వెళ్లినా ఆశ మాత్రం అలా నిలబడిపోయింది. స్వర్ణ కు వెనక ముందు పక్క , తానే అయి నిలబడేది. తల్లిదండ్రులు, అత్తమామలు ఎప్పుడొచ్చినా చుట్టం చూపుగా నాలుగైదు రోజుల కన్నా ఉండేవారు కారు. ఆశకు పెళ్లయ్యాక, భర్త కు చిన్న బడ్డీకొట్టు. అది మెల్లగా కిరాణా సామానులు అమ్మేదాక వచ్చింది. అందుకే ఆశకు ఇంకో ఊరు వెళ్లాల్సిన అవసరమే రాలేదు. కిరణ్ పుట్టిన తరువాత ఆశకు కూడా ఓ బిడ్డ పుట్టాడు. నార్మల్ డెలివరీ కనుక త్వరగానే వచ్చేసింది .

మధుసూదన్ ప్రాక్టీస్ నానాటికీ పెరిగింది. అలా అనే కన్నా తానే పెంచాడు! అనాలి. పొలానికి హైబ్రిడ్ విత్తనాలు, ఎరువులు వేసినట్టు చుట్టుపక్కల పల్లెటూళ్లలో ఉండే ఎందరో మనుషులు , మధ్యవర్తులు ... ఎప్పుడూ పేషెంట్లకు కొదవలేకుండా 'మాట సాయం'గా పంపడం, వాళ్లకి ' చేతి సాయం' గా తాను ఎంతో కొంత ముట్టచెప్పడం జరుగుతూనే ఉండేది. తను కూడా చుట్టుపక్కల ఊళ్లకు సర్జన్ గా కేసులకు వెళ్ళి

వస్తూండేవాడు. ఒక్కోసారి తెల్లవారుజామున వెళితే, ఏ పొద్దు పోయేకో , అర్ధరాత్రికో ఇల్లు చేరేవాడు. మధుసూదన్ లేకపోయినా నర్సింగ్ హోం బాధ్యతలన్నీ స్వర్ణ చూసుకునేది. ఆమెకు చేదోడువాదోడుగా ఆశ.

....

"ఆంటీ ",మళ్లీ వచ్చాడు కిరణ్. వాడి ఎత్తయిన భుజాలు ఇప్పుడు కొంచెం వంగి, కళ్ళు బరువుగా ఉన్నాయి.

"చెప్పు చినబాబూ!" అంటూ ఆశ ఐసియు కారిడార్ లోకి వచ్చి అక్కడ బెంచీమీద కూర్చుని లాలనగా అడిగింది. ఉన్నట్టుండి ఏడ్చాడు కిరణ్ .

"తప్పయ్యా! ధైర్యంగా ఉండు"అని వెన్ను నిమిరింది.

"లేదాంటీ భయంగా ఉంది. నా పిలుపు అమ్మకు వినిపిస్తుందా ! అమ్మ లేస్తుందా ??చెల్లికి బాగౌతుందా ? అసలిలా ఎందుకు చేసింది? ఎలా జరిగింది?"

"అమ్మ కూడా ఇవే మాటలు నన్ను అడిగేది బాబూ! కిరణ్ కి నా మాట వినిపిస్తుందా ??ఎప్పుడైనా తిరిగి వస్తాడా?" అని. ఆశ గొంతు భారంగా ఉంది .

కిరణ్ తల ఎత్తి చూశాడు "ఆంటీ తప్పే ! నేను నాన్న , అమ్మ కి ఏం చేయలేదు. పైగా ఇద్దరం పరీక్షలు పెట్టాం. ఇవి చాలవన్నట్టు లైఫ్ కూడా పరీక్షలు పెడుతోందా? కనీసం చెల్లెలైనా, అమ్మతో అమ్మకి నచ్చినట్టు ఉండి ఉంటే బాగుండేది. ఎందుకలా సూసైడ్ అటెంప్ట్ చేసింది? ఏమైనా ఎఫైరా ?" బాధలో కూడా తీవ్రంగా అడిగాడు కిరణ్.

ఒక్క క్షణం ఆశకి కిరణ్ మీద చాలా కోపం వచ్చింది. వీడిని తన చేత్తో ఎత్తుకొని ఆడించాను.. ఇంత ఎదిగాక, ఎవరికి ఏం అధికారాలు ఉంటాయి? అనునయిస్తున్న చేతిని వెనక్కి తీసేసుకుని, దూరంగా చూస్తూ కూర్చుంది .

కిరణే మళ్లీ అడిగాడు ," ఏమాంటీ!మీరైనా నిజం చెప్పొచ్చుగా? "

"ఏం చెప్పమంటావు ?"సాయంకాలపు నీరెండ కేసి చూస్తూ అంది .

"నిజాలే చెప్పండి" అన్నాడు .

"నువ్వు ఇల్లు వదిలి మూడేళ్లయింది. ఫోన్ చేసి అమ్మ తో మాట్లాడి కనీసం ఆరు నెలలైంది! ఇది ఒక 30 ఏళ్ళ కథ . 30 వాక్యాల్లో చెప్పినా, కనీసం అరగంట పడుతుంది. అంత ఓపిక ఉందా ?" తాపీగా అడిగింది ఆశ .

"అంటే ఏమిటి?ఆంటీ ! నేను ప్రతిసారి వాదిస్తాను, చెప్పేది వినను, గత మూడేళ్లుగా నా ప్రపంచంలో నేను ఉంటున్నాను అనేనా?" అన్నాడు విసుగ్గా .

ఇంతలో ఫిజీషియన్ రావు గారు వచ్చారు. లోపలికి వెళ్లి ఇద్దరూ ఆయనతోపాటు స్వర్ణను, స్రవంతిని చూశారు . ఆయన రివ్యూ చేసి కొత్తగా కొన్ని పరీక్షలు వ్రాసి ఇచ్చి , అందులో చిన్న చిన్న మార్పులు చేశారు. వెళ్తూ ,

"వాట్ కిరణ్! ఎట్లాస్ట్ ! నువ్వు వచ్చావు !మమ్మీని చూసుకుంటావా ?! మీ సిస్టర్ కి , పి.ఎ.ఎం (P.A.M.) తగ్గించవచ్చు . పాయిజన్ విల్ బి సూన్ వీనింగ్ ఆఫ్!" అన్నారు.

కిరణ్ తలవూపాడు, "ఓకే అంకుల్ " అంటూ.

ఆయన వెళ్ళాక మళ్లీ బెంచి మీద కూర్చున్నాడు. ఈసారి ఆశ వైపు జరిగి కూర్చున్నాడు.

" ఆంటీ! నేను లేని ఈ ఇల్లు గురించి తెలుసుకోవాలంటే ముందు అమ్మ గురించి మీరు చెప్పాలి. నేను వింటాను. వినాలని ఇవాళ నిర్ణయించుకున్నాను. ప్లీజ్ ,చెప్పండి "అన్నాడు.

ఆశ నవ్వింది మెల్లగా. ఒక దీర్ఘ నిశ్వాస విడిచింది. కిరణ్ తన ఫోన్ తీసి స్విచ్ ఆఫ్ చేశాడు. బెంచి మీద పెట్టాడు.

....

"మీ నాన్నగారు డిగ్రీ చేసి వచ్చాక ప్రాక్టీసు ఊపిరి సలపకుండా ఉండాలని చాలా ప్రయత్నాలు చేశారు. బయటికి ఎంత బిజీగా ఉందనిపించినా, ప్రాక్టీసులో మధ్యదళారులు ఎందరు ఉన్నారో మేడం కు, నాకు, తెలుసు. ఎవరి 'మామూలు' వారికి ఇవ్వగా, నెలకోసారి నాన్నగారికి స్నేహితులతో పార్టీలు పెరిగాయి. డబ్బు సంపాదించడం ఒక పని అయితే, ఆ ఒత్తిడి తగ్గించుకోవడానికి పార్టీలు ఎక్కువయ్యాయి. ఆసుపత్రి బాధ్యతలన్నీ మీ అమ్మే మోసింది. ప్రతిరోజు పేషంట్లను చూసుకోవడం, బిల్లులు, చిన్నా- చితకా గొడవలు, ఆడిటర్ పని , టాక్స్ లు అన్నీ ఆవిడే. మీ ఇద్దరూ పుట్టాక, నిన్ను డాక్టర్ని చెయ్యాలన్న పంతం కొద్దీ, తన వారసుడివి అంటూ సారు నిన్ని హాస్టల్ కు పంపేశారు. అలా నిన్ను, అమ్మను చిన్నప్పుడే విడదీశారు.విజయవాడ, హైదరాబాదు ,గుల్బర్గా, ఇలా ఒక్కోసారి- ఒక్కో వూరు. అయినా ఆవిడ నీ హాస్టల్ కు వచ్చినప్పుడల్లా తన ప్రేమను ఆ కాస్త సేపట్లో నీకు ఎలా చూపించాలో తెలియక సతమతమయ్యేది. సెలవులకిఇంటికొస్తే మీ నాన్న నిన్ను స్విమ్మింగ్, ట్రెక్కింగ్ అంటూ అక్కడికి, ఇక్కడికి పంపేవారు. అమ్మ ఆరాటం తీరనే లేదు.తర్వాత నువ్వు పీ .జీ . లో జాయిన్ అవ్వడం, ప్రేమ వివాహం చేసుకోవడం, అమ్మకు చెప్తే బాధపడుతుందన్న సాకుతో నాన్నగారిని సాక్ష్యంగా తీసుకెళ్లి, రిజిస్టర్ మేరేజ్ చేసుకోవడం, పెళ్లయిన ఆరు నెలల దాకా అమ్మకి చెప్పకపోవడం ఆవిడని చాలా క్షోభకు గురి చేసింది. నీకు తాను ఏమీ కానని ఆవిడ ఎంత కుంగిపోయేరో, ఎన్నాళ్ళు తనవారిలో తలెత్తుకోలేకపోయారో నా కళ్ళార చూసాను.

"సరేలెండి ,ఆంటీ ! ఆ పరిస్థితుల్లో నేను అలా ప్రవర్తించడం నాకు తప్పలేదు. నాన్న , నేను , అమ్మకి భయపడ్డాం . ఆవిడ ఎక్కడ రభస చేస్తుందో, అని పరువు పోతుందని అలా చేశాం. నిజమే ! తప్పే ! ఆవిడకి చెప్పకపోవడం , అమ్మ ను నిర్లక్ష్యం చేయడమే ! ఇంతకూ చెల్లి సంగతి ఏమిటి? బాగానే ఉండేది గా, ఆంటీ... ఇలా..."

ఇంతలో ఐసీయూ లోంచి సిస్టర్ పరిగెత్తుకొచ్చింది "సార్ ! చెల్లెమ్మ వెంటిలేటర్ అలారం ఇస్తోంది."

కిరణ్ , ఆశ ఇద్దరూ పరుగు –పరుగున లోపలికి వెళ్లారు. స్రవంతి ఆయాసపడుతోంది. కిరణ్ అన్ని చూశాడు.

"ఇంకొంచెం సెడేట్ చేద్దాం " అన్నాడు.

చెల్లికి కళ్ళల్లో టార్చ్ లైట్ వేసి చూసి పక్కనే కూర్చున్నాడు. వెంటిలేటర్ సెట్టింగ్స్ మార్చాడు కాసేపటికి స్రవంతి పడుకుంది. చెల్లికి తల రాస్తూ నిలుచున్నాడు. నర్సు వేడిగా స్ట్రాంగ్ కాఫీ తెచ్చింది. కిరణ్ , ఆశ ,ఇద్దరూ నర్సింగ్ స్టేషన్ లోనే కూర్చుని కాఫీ తాగారు.

"ఆంటీ " మొదలు పెట్టాడు కిరణ్. ఆశ కళ్ళతోనే వారించింది. కాఫీ అయ్యేదాకా మాటల్లేవు.

"విమలా! నేను చినబాబు బయట బెంచి దగ్గర కూర్చుంటాం. ఏం తేడా వచ్చినా, ఇలాగే వెంటనే చెప్పు సుమా !" అంటూ ఆశ బయటకు దారితీసింది. ఆమెను కిరణ్ అనుసరించాడు.

ఈసారి ఆశ కిరణ్ నుంచి ఏ ప్రశ్న రాకుండానే మొదలు పెట్టింది.

"స్రవంతిని సారు మొదటి నుంచి గారాబంగా పెంచారు. మేడం కాస్త పద్దతిగా ఏమైనా చెప్తే చాలు,'మోడ్రన్ గా పెంచాలి' అంటూ అన్నిటిలో కల్పించుకునే వారు. మాటతీరు వేషధారణ , ఫ్రెండ్స్ తో పుట్టినరోజు పార్టీలు అన్నిటికీ స్రవంతి నాన్న కూతురు లాగే పెరిగింది. మీ నాన్నగారు కూడా స్రవంతి అంటే తన సంపాదనను అనుభవించే ఓ 'ఫ్యాషన్ ఐకాన్ ' అనుకునేవారు.'నా బిడ్డ ఒంటిపై బంగారం, బ్రాండెడ్ జారా షూస్, తరుణి డ్రెస్సెస్ ...అన్నీ టాప్ వే ఉండాలి ఆడపిల్ల తండ్రిగా ఇవి నా సొంత achievements." అని కళ్ళెగరేసి ఆయన చెప్తుంటే , నేను , మేడం అలా చూస్తూ ఉండేవాళ్ళం. చిన్న పిల్ల కదా! చెల్లి సారు చేతిలో బొమ్మ అయిపోయింది. ఫోన్లు, పిక్నిక్ లు. ఇంటర్ కు వచ్చేసరికి కష్టాలు మొదలయ్యాయి. నువ్వు చదివినట్టు చదవాలి అంటారు. స్పెషల్ బ్యాచ్లో చేర్చారు. స్రవంతికి అంత తెలివితేటలు లేవు. వాళ్ళిద్దరికీ పడేది కాదు. వాళ్లిద్దరికీ మధ్య వెళ్తే ఇద్దరితో మాటలు అనిపించుకోవడం తప్ప మరేం జరిగేది కాదు, మమ్మీకి. వాళ్ళు ముగ్గురు నా కళ్ళెదుటే వాదులాడుకుంటూ ,పరస్పరం దూరాలను పెంచుకుంటూనే పోయారు. మొదటిసారి, క్వాలిఫై మార్క్స్ కూడా రాకపోయేసరికి, నాన్న చాలా కట్టుదిట్టం చేశారు. స్రవంతి నాన్నను ఎదిరించడంమొదలు పెట్టింది. అది సార్ కు నచ్చలేదు.

తరచూ వాళ్ళిద్దరూ గొడవ పడేవారు. కావాలని స్రవంతి ఖాళీగా కూర్చోవడం సార్ ను మరింత ప్రేరేపించేది. మేడం చాలాసార్లు వాళ్ళిద్దరి మధ్య సయోధ్య కుదర్చడానికి శ్రమ పడుతుండేవారు. నిర్లక్ష్యంగా స్రవంతీ, కోపంతో నాన్నా, ఏం చేసినా, ఎలా ఉన్నా మమ్మీ మాత్రం బ్యాలెన్స్డ్గా హాస్పిటల్ పని చూస్తూ, చేస్తూ పేషెంట్లకు ఏ లోటు లేకుండా చూసుకుంటూ ఉండేవారు.

ఒకోసారి అప్పటివరకు వాదోపవాదాలు అయినా, కళ్ళు తుడుచుకుని,తల దువ్వుకుని పౌడర్ జల్లుకొని, మమ్మీ లిఫ్ట్ దిగి వస్తుంటే నాకే ఇదేం పరీక్షరా! దేవా ! అనిపించేది.

నాన్నగారు, ప్రాణం కన్నా మిన్నయిన నువ్వు, టీనేజి లో చెల్లి, ముగ్గురూ ఏం మాట్లాడకపోయినా, ఎలా ప్రవర్తించినా, ఎప్పుడూ ఆవిడ ఆవేశ పడలేదు. తనవంతు తాను మీ అందరికీ జీవితంలో హోదా తో పాటు ప్రేమ– కుటుంబం ఎంత ముఖ్యమో , అని చెప్పడానికి అన్నట్టు తను ఒక ప్రేమ ధార అయింది. ఉమ్మడి కుటుంబాలు ఎప్పుడో పోయాయి. ఇప్పుడు చివరికి ఒక ఇంట్లో తల్లి తండ్రి పిల్లలు ఒకరికొకరు కాకుండా పోతున్నారు.

" నిజం నువ్వే ఆలోచించు! చిన్నప్పుడు సరే కనీసం పెద్దయ్యాక అయినా అమ్మ ప్రేమ వన్ వే ట్రాఫిక్ లో ఉందని , అమ్మకు మనం ఏమిస్తున్నామని ఒక్కసారైనా , అనుకున్నావా? ఇదొకటే నా బాధ ...కిరణ్ ." ఆశ గొంతులో బాధ జీర కొట్టొచ్చినట్టుగా వినబడుతోంది.

కిరణ్ ఆశ వైపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు. ఆశ ఆంటీ ఒక్కతే అమ్మ కు నిజమైన కామ్రేడ్ , ఫ్రెండు , అన్నీ.... మనిషి అంటే ఇలా ఉండాలి మరో మనిషిని స్టడీ చేయాలి ఎన్నేళ్లు? ! అబ్బ ! ఇలా నేను చేయగలనా? కనీసం నా ఫ్రెండ్ కైనా? పోనీ, ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకున్న నా భార్య కైనా! కిరణ్ మౌనంగా ఉండేసరికి ఆశ ఆగిపోయింది.

"ఆంటీ , మీకు అమ్మకు ఏమిటా బంధం? " అడిగాడు.

ఆశ నవ్వింది. "నాకు , మమ్మీ కి ఐదు సంవత్సరాలు వయసులో తేడా. నేను జీవితాన్ని ఇక్కడే ప్రారంభించాను. ఆవిడ, నేను ఎన్నో మాట్లాడుకునేవాళ్ళం. నాకున్న లోకజ్ఞానం, మనుషుల పట్ల అవగాహన, అన్నీ ఆవిడ వల్లే వచ్చాయి. నీకు తెలుసా మమ్మీ ఇలా , మన ఆసుపత్రిలో ఉండిపోయింది కానీ, లేకపోతే డి ఎం హెచ్ ఓ అయిపోను. అంత H.R మన మేడం.."

కిరణ్ అవాక్కయ్యాడు. అవును !అమ్మ ఏమైంది? అమ్మగానే ఉండిపోయింది. తన జీవితం తన ఉద్యోగం, ఇంకేం లేవు తనకు.

" మరి, ఇంత హఠాత్తుగా ఏమైంది?" అడిగాడు.

" ఏముంది కిరణ్ బాబు..? స్రవంతి ఎవరితోనో అబ్బాయితో ఎక్కువగా మాట్లాడుతూ ఉన్నట్టు తెలిసింది. ఎవరో చెప్పారు , సారు స్నేహితుడు కొడుకు ద్వారా తెలిసింది. అంతే ! 'నా పరువు మంట కలిసిపోయిందని' ఫైర్ అయ్యారు. సోమవారం నాడు పూర్తిగా బరస్ట్ అయ్యారు. చెల్లి మీద చేయి చేసుకున్నారు కూడా. చదువుకున్నా , మానేసినా పరవాలేదు. మగ పిల్లలతో స్నేహాలు పట్టి తన పరువు బజారుకి ఈడుస్తుంటే సహించేది లేద'ని , స్రవంతి కి పెళ్లి చేసేస్తాన'ని సార్ కోపంగా మాట్లాడారు. అమ్మ 'నెమ్మదిగా నచ్చ చెప్పుదాం లెమ్మ'ని అంటున్నా వినలేదు. స్రవంతి గదిలోకి పోయి తలుపేసుకుంది. ఏ అఘాయిత్యం చేస్తుందో అని అమ్మ తలుపులు కొట్టడం మొదలు పెట్టిం . అప్పుడే కిందకి వచ్చిన సారు ఆ చప్పుళ్ళకు వెంటనే పైకి పరిగెత్తారు. ఆవేశంతో అమ్మను గట్టిగా లాగి తోసేశారు. అసలే నీరసంగా ఉన్న అమ్మ పక్కకు పడిపోతూ టేబుల్ కు తగిలింది. తల కి పెద్ద గాయమైంది . సార్ గట్టిగా తలుపులు కొట్టి , ఎలాగో తెరిచి చూసేసరికి, చెల్లి , అమ్మను, నాన్నని భయపెట్టడం కోసం, రూఫ్ గార్డెన్ కోసం తెప్పించిన పురుగుల మందు తాగేసింది. ఇటు అమ్మ , అటు చెల్లి ,ఇద్దరినీ ఆదరాబాదరాగా మన ఐసీయూలోనే పెట్టాము. నాన్నగారి క్లోజ్ ఫ్రెండ్ రావు గారు, రాజేష్ గారు వచ్చారు . రావు గారే నీకు ఫోన్ చేయమన్నారు." అని ముగించింది ఆశ.

కిరణ్ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు. అమ్మ ఒంటరిపోరాటం చేసింది. నే వచ్చినా ఎపుడూ అమ్మతో మనసారా మాట్లాడనే లేదు. ఎప్పుడూ తీసుకోవడమే, ఇవ్వడం తెలీదు. దరిదాపుగ 28 ఏళ్ళొచ్చాయి. ప్చ్... చాల పెద్ద తప్పు చేసాను. వయసు కాదు ముందు మనసు మెచ్యూర్ అవ్వాలి.... "మమ్మీ!" అన్నాడు పైకి .

" కిరణ్ ! మళ్లీ , మళ్లీ , పిలువు. అమ్మా, అమ్మా అని. 28 ఏళ్ళ నీ జీవిత కాలం పాటు పిలవాలి"....

“లోపలికి వెళ్దాం ఆంటీ..!”

ఇప్పటికిప్పుడు అమ్మను గుండెలకు హత్తుకుని ఓదార్చాలనిపించింది కిరణ్ కు.

“నేను వచ్చాను , అమ్మా కిరణ్ ని . నేను వచ్చేసాను ...” అంటూ స్వర్ణ కాళ్లు నొక్కుతూ పక్కనే కూర్చున్నాడు కిరణ్.

ఆశకు కిరణ్ పిలుపు వేదనతో ఉన్నట్టు అనిపించలేదు.

ప్రేమను, గౌరవాన్ని అమ్మకు సంపూర్ణంగా ఇవ్వాలనే అవకాశం ఇమ్మని అనారోగ్యాన్ని బతిమాలుతున్న అర్థిస్తున్నట్టు గా అనిపించింది.

ఆశ వెనుతిరిగింది .

“స్వర్ణ మేడం కోలుకుంటే బాగుండు “తనలో తానే అనుకుంటూ ఇంటి దారి పట్టింది.

★★★

Click here to share your comments on this story